

die strijd tusschen een kraai en een havik, te zeldzamer omdat die dieren elkander in gewone tijden nooit aanvielen en doorgaande met rust lieten; het speet hem dat de dicht vallende vlokken hem het gezicht belemmerden, en hij het gevecht niet ten einde volgen kon; hij kon de vechtende dieren niet verder meer zien. Als hij met zijn gedachten weer bij de droeve plechtigheid terug was, dan voelde hij iets als spijt dat hij zoo licht af te leiden was van wat eigenlijk zijn gemoed moest vervullen.

Bij de herberg van Eppien gekomen ging de schouw aan wal liggen, en droeg men de kist over naar den wachtenden wagen, een wagen zooals de boeren gebruikten om in den herfst het graan op te laden, de schoven die zij van het korenland naar de schuur brachten. Niemand ging de kroeg binnen, ieder deed alsof die niet bestond. De herbergier stond voor de deur, en deed ook zeer ernstig, en groette niemand.

Van daar ging de stoet nu den berg op, tusschen de duizend zware dennen. De gang was hier gemakkelijker, men was beschut tegen den wind, en de sneeuw lag gelijkmatiger op de straat. Weer kon Walter zich niet weerhouden met zijn gedachten geheel en al bij het natuurtafereel te zijn, dat zich daar voor zijn oogen aanbod. De kronen van de boomen hingen gansch gebogen door het gewicht van de sneeuw; hier en daar waren takken afgescheurd, die toch niet op den grond vielen, gedragen door de andere takken. Een enkele boom was door den wind omgevallen, en hing schuin tegen andere boomen aan. En wat hem het meest boeide, dat was het wondere gezicht van de honderden kleine wintervogels, die tusschen de takken boven-in heen en weer vlogen, vroolijk, dartel, met kleine geluidjes van voldaanheid. Dat waren de sijsjes, de zwartkopmees, de weduwe-met-den-langen-staart, zoo klein als kolibris, te teer om aan te vatten met ruwe hand, maar toch zoo sterk dat zij den strengsten winter konden verdragen, en in die koude zich het beste t'huis gevoelden. Wat die kleine vogels toch sterke longen moesten hebben om juist in het gure weder zich in hun element te voelen, dacht Walter. Straks kwam hij met zijn gedachten weer terug tot de droeve plechtigheid, en was het weer met iets als schaamte wat zijn hart innam.

Langs de eenzaam verspreide boerderijen, langs de boerderij van